

KARTANON NAISET

KAIPAUKSEN AIKA

CHRISTINA
ERIKSON

DOCENDO

KAIPAUKSEN AIKA

CHRISTINA ERIKSON

KAIPAUKSEN AIKA

Ruotsin kielestä suomentanut
Jänis Louhivuori

DOCENDO

www.docendo.fi

Ensimmäinen painos

Christina Eriksonin Kartanon naiset -sarja:

Uskollisuuden valo (2024)

Autuuden saari (2024)

Kaipauksen aika (2025)

Ruotsinkielinen alkuperäisteos

Christina Erikson: *Trogen dig till döden*

© 2024 Christina Erikson by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Käännös: Jänis Louhivuori

Kansi: Tilla Larkiala /Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-928-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Rakas lukija

Svartån kartano lepää paksun lumipeitteen alla, kun kirjoitan esipuhetta tähän kirjaan. Sen jyvien kiviseinien sisällä on lämmintä ja kodikasta suhteellisen nykyaikaisen lämmitysjärjestelmän ansiosta. En vain voi olla miettimättä, millaista täällä mahtoi olla 1700-luvun talvien aikaan. Ylväät kaakeliuunit levittivät varmasti tehokkaasti lämpöään, mutta miten paljon halkoja onkaan tarvittu pitämään tasaista lämpöä yllä!

Juuri nämä kaakeliuunit saivat sydämeni pamppailemaan kiivaammin, kun kävin Svartåssa ensimmäistä kertaa, ja niiden näkeminen ilahduttaa minua joka päivä. Olen lumoutunut siitä, miten pieniin yksityiskohtiin kiinnitettiin muinoin vaalivaa huomiota, ja toivon että kunnioitukseni ja arvostukseni kustavilaista aikaa kohtaan välittyy tämän kirjan sivuilta myös teille.

Tämä on kolmas Christina Sporresta kertova kirja. Kiitos, kun lähdette mukaan matkalle.

Christina Erikson
Svartån kartano

LUKU 1

– SVARTÅN KARTANO, TAMMIKUU 1792 –

Christina potkaisu täkin yltään ja nousi jupisten istumaan sängyn laidalle. Lattia tuntui jääkylmältä jalkapohjissa, kun hän hamusi tohveleitaan. Hän sytytti tottunein käsin liekin yökynttelikköön ja kietoi saalin harteilleen. Hän oli kömpinyt täksikin yöksi sänkyyn yksinään. Hän oli maannut valveilla ja tuijottanut pimeyteen niin pitkään, että silmät olivat tottuneet, eivätkä ääriiviivat enää näyttäneet sumeilta. Kaikki huoneen esineet näkyivät lähes yhtä selvästi kuin kirkaassa päivänvalossa. Vuodekatos, tuoli jalkopäässä, vastapäisen seinän lipasto. Ainoastaan sävyt eivät erottuneet, mutta ne olivat vanhastaan hänelle niin tutut, ettei hän tarvinnut valoa niiden muistamiseksi. Tämä oli ollut hänen huoneensa kymmenen vuotta, aina kartanon valmistumisesta lähtien. Kauniit tapetit pystysuorine giraldeineen, roosan sävyiset silkkikankaat ja harmaaksi maalatut listat. Kaikki yhtä kaunista kuin aina.

Erona kymmenen vuoden takaiseen aikaan, jolloin tästä huoneesta oli tullut hänen, oli se, että hän oli nykyisin aviovaimo. Hän oli ollut PH von Amberin puoliso puolitoista vuotta, ja yksi seikka teki hänet syvästi onnettomaksi. Von Amber oli nimittäin vaatinut, että heidän huoneensa olisivat käytävän vastakkaisilla puolilla, eivätkä vierekkäin, kuten yleensä oli tapana. Christinaa harmitti, että hän oli suostunut tuohon

pyyntöön, sillä nyt hän joutuisi kulkemaan käytävän poikki ja voisi törmätä johonkuhun uteliaaseen öiseen vaeltajaan sen sijaan, että pujahtaisi kenenkään huomaamatta viereiseen huoneeseen.

Hän avasi oven varovasti ja kurkisti käytävään. Varmistuttuaan, ettei ketään näkynyt, hän liihotti kivilattian poikki ja painoi korvansa kiinni puolisonsa huoneen oveen. Sen jälkeen hän tarttui hitaasti kahvaan, puikahti sisään, hiipi sängyn luo ja laski kätensä PH:n käsivarrelle.

PH hätkähti. "Onko tapahtunut jotakin?" mies kysyi ja nousi istumaan.

Christina hymyili ja pudisti päätään. "Ajattelin, että minun olisi parempi nukkua täällä. En pysty millään rauhoittumaan." Hän laski kynttelikön sängyn viereiselle pöydälle ja aikoi kaventaa sänkyyn.

"Tiedät kyllä, ettei se olisi järkevää", PH sanoi rauhallisesti. "Silloin kumpikaan meistä ei saa kunnon yöunia, ja huomisesta tulee raskas päivä. Me lähdemme jo varhain Tukholmaan."

"Mutta minä ajattelin...", Christina sanoi ja jähmettyi.

"Jospa kutsuisit kamarineitsyen luoksesi? Lämmin maito yleensä auttaa." PH taputti hänen kättään. "On tärkeää, että saat nukuttua, jotta jaksat hoitaa raskaan työsi."

"Puolisoni on oikeassa", Christina sanoi. Hän tunsu palan kasvavan kurkussaan.

"Tahdotko, että saatan sinut huoneeseesi?" PH kysyi lempeästi.

"Ei kiitos, ei tarvitse." Christina tarttui kynttelikköön ja kääntyi pois päin ollakseen näyttämättä pettymystään.

"Hyvää yötä", PH sanoi hänen takanaan.

"Hyvää yötä", Christina vastasi hiljaa häpeän ja surun painuessa hänen sisällään. Hän kietoi käsivarret ympärilleen ja

palasi kamariinsa piittaamatta enää hiukkaakaan siitä, näkikö joku häntä käytävässä vai ei.

Hän oli luvannut isälleen ja itselleen, että Svartå pysyisi perheen hallussa, mutta hänen ponnistelunsa kartanon tulevaisuuden hyväksi vaikuttivat turhilta. Ilman perillistä tulevaisuus näytti yhtä synkältä kuin vuoden 1789 armottomana talvena, jolloin Marcus kuoli. Christina olisi halunnut pamauttaa kamarin oven kiinni niin, että seinät kaikuivat ja lasiruudut helisivät. Mutta siitä ei olisi mitään hyötyä. Hän joutuisi korkeintaan kohtaamaan äidin ja Beatan ivalliset katseet, joista hän sai muutenkin kyllikseen joka ikinen kuukausi. Naiset tuntuivat pitävän hänen kuukautisistaan kirjaa kuin kaksi vaanivaa korppia ja esittivät jokaisen vuodon ajankohtana merkitseviä kysymyksiä siitä, mahtoiko odotettu perillinen olla jo tulossa. Christina painoi kädet kasvoilleen ja toivoi, että Maja olisi hänen luonaan.

Christina veti kylmän ja torjuvan tuntuisen peiton päälleen. Hän hytisi sulkiessaan silmänsä ja yritti karkottaa tulevaisuutta koskevat ahdistavat ajatukset mielestään. Hän ei ollut enää nuori, eikä nainen kai kyennyt saamaan lapsia ikuisuuksiin asti. Äiti oli ollut Beataa odottaessaan saman ikäinen kuin hän nyt. Jospa vain Maja olisi täällä, silloin Christina voisi kysellä häneltä niistä asioista. Vaikka Majalla ei ollut omakohtaisia kokemuksia, hän oli viisas ja tiesi paljon kaikenlaista.

Christinan ajatuksiin ilmestyi tyttö, jonka hän oli synnyttänyt. Hänen ja Gustafin yhteinen lapsi, jota Maja kasvatti omanaan. Tyttö oli tavattoman suloinen. Christina soi itselleen toisinaan luvan tarkastella Ameliää kirkossa sunnuntaisin tai käydessään joskus harvoin kylillä. Mutta hän varoi lähestymästä tätä, sillä se voisi herättää ihmetystä sekä lapsessa että muissa. Kuka tahansa voisi tarkemmin katsoessaan huomata, että heissä oli samoja piirteitä.

Christina käänsi kylkeä. Yksinäisyys oli muuttanut asumaan hänen sisälleen. Se ei ollut vallannut häntä yhtä pahasti vielä silloin, kun Maja oli ollut hänen vierellään. Maja oli ollut hänelle enemmän kuin pelkkä kamaripiika. Maja oli ollut hänen ystävänsä, jonka kanssa hän oli jakanut kaikki salaisuutensa. Uusi kamarineitsyt Rut oli kiltti ja monin tavoin hyvä, mutta Christinan oli edelleen vaikeaa uskoutua hänelle. Christina tiesi, että Rut suoriutui moitteettomasti arkisista askareista, mutta hän ei jostakin syystä kyennyt kertomaan Rutille sellaisista asioista, joista hän oli uskoutunut Majalle niin kovin helposti. Se ei ollut millään muotoa Rutin vika. Christina tiesi olevansa hankala. Tieto siitä oli iskostettu hänen päähänsä jo pienenä, eikä häntä ollut lapsena juuri hemmoteltu. Hän oli oppinut selviytymään yksin ja vastasi Svartån toiminnasta isänsä avulla, vaikkei tahtonut vaivata tätä paljonkaan enää nykyisin, kun tämä oli jo iäkäs ja vieläpä sairas. Niinpä Christina pyysi vain harvoin apua missään asiassa. Nyt hän kuitenkin toivoi, että joku seisoisi hänen rinnallaan.

Tämä oli yksi niistä monista öistä, joina hän pohdiskeli epäonnistunutta avioliittoaan. Hän ei osannut sanoa, mitä hän teki väärin, mutta vian täytyi olla hänessä, kun hänen puolisonsa ei tahtonut jakaa sänkyä hänen kanssaan. PH oli ollut naimisissa ennenkin. Hän oli ollut leskimies heidän tutustuessaan. Christina ei tiennyt hänen edellisestä vaimostaan mitään, eikä ollut koskaan kysellyt tästä puolisoltaan, koska ei tahtonut vaikuttaa tungettevalta tai tunteettomalta. Mutta tultuaan jälleen kerran torjutuksi hän mietti huoneensa pimeydessä, pitäisikö hänen ottaa asiasta selvää. Oliko PH ollut onnellinen vaimonsa kanssa? Suriko hän tätä yhä? Ehkä PH hakeutui siksi niin harvoin Christinan läheisyyteen? Häyönsä jälkeen he eivät olleet viettäneet montakaan hetkeä sängyssä aviollisen yhteiselon

merkeissä. Heidän väliltään puuttui jotain. Hän oli luullut, että kaikki järjestyisi vähitellen, sillä he tulivat muutoin niin hyvin toimeen keskenään. Mutta etäisyys olikin vain kasvanut heidän välillään ajan mittaan. Saattoiko se johtua siitä, että PH rakasti yhä ensimmäistä vaimoaan? Christina nipisti tuskastuneena silmänsä kiinni. Sellaiset tunteet olivat toki jaloja, mutta niistä koitui seurauksia heidän tulevaisuudelleen. He tarvitsivat perillisen. Ehkä se ei ollut yhtä välttämätöntä von Amberin suvulle, mutta Svartån tulevaisuudelle se olisi ratkaisevan tärkeää.

LUKU 2

Tukholman Suurkirjon kellotornista kajahti seitsemän kellonlyöntiä vielä pimeään aamuun. Synnyinmaan talvet olivat aina tuntuneet Gustafista raskailta. Päivät olivat lyhyitä, eikä aurinko tuntunut milloinkaan kapuavan aivan ylös asti. Tällaisina aamuina hän kaipasi merillä ja kaukomailla viettämäänsä vuosia. Eihän siellä ollut tietenkään ollut aina helppoa. Päivätolkulla jatkuvat myrskyt ja helteet saattoivat ajaa miehen hulluksi, mutta ne myös opettivat. Hän oli varttunut pojasta mieheksi ja oppinut perusteet ammatista, jonka hallitsi nykyään täysin.

Hän joi vellikipponsa tyhjäksi ja laski sen pöydälle. Öljylampun liekki lepatti ilmapirran voimasta, kun hän kurottui sen ylitse ottamaan takkinsa seinäkoukusta. Hän painoi hatun päähänsä, sammutti lampun ja jätti taakseen huoneen, jonka hän oli vuokrannut satulaseppä Magnus Carlssonin ja tämän perheen talon yläkerrasta.

Carlssonin nuorin poika suoritti jo askareitaan ja lakaisi kerrosten välisiä portaita. Hän sipaisi myssyn päästään ja kumarsi kuullessaan Gustafin askelet. "Hyvää huomenta, herra Andersson", hän sanoi.

"Hyvää huomenta sinullekin, Jöns", Gustaf sanoi. "Olet yhtä ahkerana kuin aina."

Poika hymyili ylpeänä ja röyhästi laihaa rintaansa.

Gustaf laskeutui ulos kapealle kujalle ja lähti kävelemään kohti Stortorgetia, jossa hän piti vastaanottoa yhdessä Tobias Henningssonin kanssa. Hän oli saanut mestarinkirjansa harvinaisen nopeasti, mistä hän sai kiittää sotatantereella viettämäänsä vuosia. Ja Franzia, hän mietti haikeasti. Nykyisin hän saattoi ajatella ystävänsä vailla synkkiä surun tunteita. Franz ja Gustaf olivat ystävästyneet, kun Gustaf oli päätenyt kahdeksantoistavuotiaana merille omasta tahdostaan riippumatta. Heillä oli ollut takanaan tiettyjä samoja kokemuksia, ja he olivat selviytyneet lukuisista vaikeuksista yhdessä. Saksassa he olivat kouluttautuneet välskäreiksi ja työskennelleet sen jälkeen laivoissa, kaivoksilla ja taistelukentillä. Franz oli kadonnut Venäjää vastaan käydyn sodan aikana vuoden 1789 talvena. Hänen ruumistaan ei ollut koskaan löytynyt, ja tuhannet muutkin olivat kohdanneet saman surkean kohtalon. Gustaf tunsi sydämessään, että Franz oli kuollut. Hän oli menetyksestään huolimatta kiitollinen, että oli saanut viettää monta vuotta hyvän ystävänsä seurassa. Kaikki eivät olleet yhtä onnekkaita.

"Oletpa täällä aikaisin", hän huomautti nähdessään Tobiaksen kamiinan luona heidän yhteisessä vastaanottohuoneessaan.

"Pikemminkin myöhään", Tobias sanoi ja hieraisi kasvojaan. "En päässyt lähtemään täältä laisinkaan. Hoidin ensin erästä paisepotilasta, ja sen jälkeen kaupunginvahtimestari kiikutti tänne puukotetun miehen." Tobias osoitti väsyneesti suljettua ovea pitkän huoneen toisessa päässä.

"Tappeluko?" Gustaf kysyi.

"Sehän se tuppaa aina olemaan." Tobias kuivasi huolellisesti puhdistamiaan työvälineitä.

"Kunpa ihmiset painuisivat kotiin juotuaan kyllikseen", Gustaf sanoi.

"Krouvipiiat ovat sitä enemmän mielissään, mitä kauemmin he viipyvät." Tobias hymähti vinosti ja laski käyräpihdit kädestään. "Joudut vilkaisemaan häntä päivän mittaan. En ole varma, jääkö hän henkiin. Puukko ei ollut puhdas, ja jouduin kaivamaan osan terästä hänen jalastaan."

"Tuleeko kaupunginvahtimestari vielä takaisin?" Gustaf kysyi avatessaan varovasti yksinkertaisen puuoven ja kurkistaessaan sisään. Laverilta kuului änekästä kuorsausta, ja huoneessa lemmusi vahvasti oluelta ja paloviinalta.

"Hän sanoi poikkeavansa illemmalla. Pidä ovi teljettynä. Mies otti vastustajansa hengiltä."

Gustaf nyökkäsi. "Eikö uusien kisällien pitänyt tulla tänään?"

"Pahoittelen, että joudut huolehtimaan heistä yksin. Minun on pakko nukkua pari tuntia." Tobias haukotteli ja venytti itsensä täyteen mittaansa, jota ei ollut kovin paljon. Hän oli pienikokoinen ja hentorakenteinen ja ulottui Gustafia vain kainaloon, mutta ammatissaan hän oli yksi parhaista, ja Gustaf oli iloinen, että oli saanut hänen luotaan pestin runsas vuosi sitten. Nyt oli Gustafin vuoro auttaa tulevien kirurgien kouluttamisessa, joskin vastuu tuntui ajoittain varsin suurelta. Hän olisi nauranut, jos joku olisi kertonut hänelle kaksi vuotta sitten, miltä hänen tulevaisuutensa näyttäisi. Eikä hän olisi koskaan tehnyt näin valtavaa elämänmuutosta ja lähtenyt Tukholmaan, jos hänen rakastamansa nainen ei olisi mennyt naimisiin toisen kanssa eikä hän voisi siksi saada tätä koskaan omakseen. Mutta nyt hän oli tässä ja toimi kirurgina. Ammatti oli kunnioitettu, ja sillä oli tietty status. Kunpa hänen vanhempansa katsoisivat häntä taivaasta ylpeinä siitä, miten pitkälle Svartästä lähtenyt köyhä muurarinpoika oli päässyt...

Hiljainen rykäisy sai hänet kääntämään katseensa ovelle. Hämärässä valossakin saattoi nähdä, että tulija oli siro ja hyvin

pukeutunut nainen. Tämän takana seisoj vanhempi nainen, joka oli asustaan päätellen nuoremman naisen palvelija.

"Kuinka voin olla avuksi?" Gustaf kysyi ystävällisesti.

"*Bonjour*", nuori nainen sanoi ja katseli kaulaansa kurkotellen ympärilleen huoneessa. Sitten hän sanoi ranskan kielellä jotain niin nopeasti, ettei Gustaf kyennyt seuraamaan mukana vaan käsitti vain sen verran, että naisen nimi oli Céline Bouvin.

Hän sai sanottua keskinkertaisella ranskallaan: "Mitä voin tehdä teidän hyväksenne, neiti Bouvin?"

Nainen hymyili empivästi ja astahti lähemmäs. Vanhempi nainen, jonka täytyi olla neidin kamarineitsyt, lähestulkoon mulkoili Gustafia. Gustafia hymyilytti. Ranskalainen neitihän oli tullut hänen tykönsä eikä toisinpäin.

Neiti Bouvin käänsi päätään ja paljasti kaulansa. Hän siirsi kiiltävän hiuskiehkuran sivuun ja osoitti sormellaan herneenkokoista pattia kaulassa lähellä hiusrajaa. "*Regardez. Ici*", hän sanoi hiljaa.

Gustaf kohotti kysyvästi kulmakarvojaan, ja nainen nyökkäsi. Gustaf hieroi käsiään yhteen ja laski sormenpäensä valkoiselle iholle. Nainen säpsähti, ja hänen ihonsa nousi kananlihalle.

"*Pardon*", Gustaf pyysi anteeksi.

Hän pystyi varsin pian toteamaan, ettei kyse ollut mistään vakavasta, mutta nuori ja kaunis nainen halusi todennäköisesti eroon moisesta kyhmystä. Niinpä Gustaf esitti yksinkertaisen kysymyksen ranskan kielellä. Sen taidon hän oli oppinut merillä. Hän taisi yli kymmenellä kielellä kyhmynpoistoon ja muihin vaivoihin liittyviä sanoja.

"*Oui*", nainen sanoi helpottuneena ja vilkaisi olkansa yli kamarineitsyttään. Nainen ei vetänyt vielä kukaan suutaan hymyyn.

Gustaf johdatti neiti Bouvinin sermin taakse tuolille. Haukansilmäinen kamarineitsyt seurasi perässä ja ahtautui hänkin

sermin taakse. Gustaf tarjosi neidille pienen lasillisen palo-viinaa, jonka tämä otti vastaan kiitollisena ja kulautti Gustafin hämmästykseksi irvistämättä alas kurkustaan ennen kuin antoi tyhjän lasin takaisin.

Toimenpide oli parissa minuutissa ohi. Gustaf toivoi, ettei siitä jäisi kovin suurta arpea, muttei voinut taata mitään. Myrtyneen näköinen kamarineitsyt antoi hänelle maksun, ja naiset poistuivat vastaanotolta.

Eriskummallinen naiskaksikko, Gustaf ajatteli puhdistaes-saan käyttämiään työvälineitä. Hän ei tiennyt, miksi hänestä tuntui, ettei tämä jäisi viimeiseksi kerraksi, kun hän kohtasi kauniin neiti Bouvinin.

LUKU 3

"Äiti! Äiti! Katso..." Tyttö pinkoi posket punaisina hangessa
Äiniin nopeasti kuin pienet jalat suinkin kantoivat.

Maja nauroi ja istahti kyykkyyn kädet ojossa. "Tulehan tänne, sydänkäpyseni", hän sanoi.

Pieni olento töyssähti hänen syliinsä, ja hän oli keikahtavi-
naan selälleen kumoon sen voimasta. Amelia nauroi tikahtuak-
seen ja kiipesi kömpelösti Majan päälle. Maja halasi lasta ja
asetteli tämän hupun paremmin paikoilleen. Amelia oli käärittynyt
suureen villasaaliin, ja hänellä oli Majan neulomat lämpimät
vanttuut ja myssy. Tytön pikku kasvoja häidin tuskin näki vaat-
teiden alta.

"Tehdään enkeleitä, äiti", Amelia sanoi. Hän kierähti Majan
viereen maahan ja ryhtyi liikuttelemaan pikku käsivarsiaan ja
jalkojaan.

Maja hymyili ja matki tyttöä. Märät vaatteet saisivat heidät
pian palelemaan, mutta mitä se haittaisi? Sen jälkeenhän he
voisivat lämmitellä avolieden edessä. Amelia lopetti viiden
enkelin jälkeen. Hänellä oli jo niin kylmä, että hänen ham-
paansa kalisivat.

"Mennäänkö kotiin juomaan lämmintä hunajamaitoa?" Maja
kysyi.

Amelia nyökkäsi totisena. "Monta."

Maja hymyili. "Minusta tuntuu, että yksi kupillinen riittää sinun pikku masullesi", hän sanoi ja tarttui tytön käteen.

Oli varhainen aamupäivä, ja kaikki kynnelle kykenevät pyssyttelivät sisätiloissa. Talvi oli ollut suhteellisen leuto, välissä oli ollut vain muutama pakkaspäivä, mutta viikko sitten oli satanut reilusti lunta Amelian suureksi iloksi. Maja ja tyttö olivat leikkineet joka päivä ulkona tovin, ennen kuin oli ollut aika palata askareiden pariin. Majalla oli onnea, kun hän saattoi uhrata työlle niin paljon aikaa. Hän oli itse syntynyt köyhään perheeseen ei-toivottuna lapsena. Hänen äitinsä oli jättänyt hänet pahansisuisen torpparin ovelle, ja oli hilkulla, ettei mies ollut riistänyt hänen henkeään ennen kuin hän oli ehtinyt täyttää kolmetoista vuotta. Jumalan armosta ja erään hyvän naisen avun ansiosta hän oli päätenyt Sporrejen luokse ja jäänyt sinne. Hänet oli jo kuudentoista vuoden iässä valittu Christina-neidin kamaripiiaksi, ja se oli johtanut hänet tähän tilanteeseen, jossa hän huolehti Ameliasta.

Vaikka Amelia ei ollut Majan oma lapsi, Maja piti itseään tytön äitinä, eikä lapsi tiennyt mistään muusta. Sellaiselta tytön maailma näytti. Tyttö oli Gustaf Anderssonin ja Christinan kielletyn rakkauden hedelmä ja syntynyt Sundsvallin-matkalla leskivapaaherratar Sporren ja Hänen Kuninkaallisen Korkeutensa Prinsessa Sofia Albertinan huolella laatimien suunnitelmien mukaisesti. Kaikki oli tapahtunut mitä suurimmassa salassa ja puoli vuotta ennen kuin Christina oli solminut avioliiton nykyisen puolisonsa kanssa. Christina ei ollut kyennyt luovuttamaan tyttäntään tuntemattomille ihmisille, ja niinpä Maja oli hetkellisessä... niin, missä, hän ei tiennyt itsekään. Rohkeudenpuuskassako? Vaiko kunniallisuudentunnossa? Hän oli joka tapauksessa korottanut muuten niin hennon äänensä ja tarjoutunut huolehtimaan työstä. Ja niin hän oli nyt tehnyt jo miltei kahden vuoden ajan.

Amelian äitinä oleminen oli tuottanut hänelle loputtomasti iloa mutta tuonut mukanaan myös suruja. Ei niin raskaita, ettei hän olisi kyennyt niitä kantamaan, mutta hän mietti toisinaan, millaista hänen elämänsä olisi ollut ilman Ameliää. Sen pohtiminen oli tietysti turhaa, eikä hän vaihtaisi tyttöä mihinkään koko maailmassa. Mutta se ei estänyt häntä kaipaamasta Christinaa, heidän läheisyyttään ja keskustelujaan. Heidän ystävyytensä oli tietysti salaisuus, mutta ympäristö oli hyväksynyt sen, että he olivat olleet enemmän kuin kartanon neiti ja tämän piika.

Maja pyyhki yllättäen esiin pyrkivät kyynelet pois. Amelia oli ihme, eikä hän katunut päätöstään. Hän ei kykenisi saamaan omia lapsia sen jälkeen, mitä oli joutunut nuorena kokemaan, ja Amelian äitinä oleminen oli ihmeellisen ihanaa. Mutta aina joskus hän mietti, mahtoiko hän riittää. Hänhän oli vain pahainen Maja, yksinkertainen ja naimaton piika, jolla ei ollut juuri laisinkaan mahdollisuuksia löytää itselleen miestä, johon hän voisi luottaa ja joka tahtois naimisiin hänen kanssaan.

Anders... Maja antoi itsensä ajatella miestä vain harvoin. Pappi Nylander oli saapunut hänen elämäänsä kuin kultakiharainen enkeli, jolla oli kaunein ääni, jonka Maja oli koskaan kuullut. Mies olisi halunnut hänet omakseen. Hänet, Majan. Mutta se oli ollut mahdotonta. Maja oli ottanut harteilleen vastuun Ameliasta, eikä mikään olisi saanut häntä rikkomaan lupaustaan, eivät edes tunteet, joita hänellä oli ollut – ja oli yhäti – Andersia kohtaan. Maja huokaisi. Hän oli menettänyt Andersin. Mies oli matkustanut Uppsalaan suorittamaan loppuun kirkkoherran opintojaan, eikä Maja uskonut enää kuulevansa hänestä, saati näkevänsä häntä. Kun he olivat tavanneet viimeisen kerran ennen Andersin lähtöä, hän ei ollut rohjennut kysyä, mitä tämä ajatteli siitä, että hän oli nyt Amelian äiti. Hän ei ollut halunnut kuulla vastausta.

Hän tömisteli lumen saappaistaan ja pudisteli Ameliankin vaatteita ennen kuin avasi tuvan oven ja työnsi tytön sisään edellään.

"Nyt meidän täytyy riisua sinun vaatteesi, sydänpäpyseni", hän sanoi ja hymyili tytön ilmeelle. Hän hämmästeli usein sitä, miten paljon Amelia muistutti biologista äitiään. Tuosta samankaltaisuudesta voisi koitua vielä ongelmia. Tytössä näkyi jo nyt merkkejä itsepäisyydestä ja vahvasta tahdosta. "Kas niin", Maja sanoi puettuaan tytölle puhtaan aluspaidan ja kuivat sukat. "Istu taljalle lieden ääreen, niin minä valmistan maitoa."

"Hurraa!" Amelia sanoi ja taputti käsiään yhteen. "Tule, tule, Misse", hän houkutteli kissaa, joka asteli vitkastellen esiin pöydän alta, venytteli ja nytkäytti häntäänsä ennen kuin keinahteli Amelian luokse ja kääpertyi nukkumaan tämän syliin.

"Jaaha, te palasitte jo", kuului Pellen ääni ovelta. Kylmyys tulvahti uudelleen tupaan ennen kuin Pelle sulki oven perässään.

"Pelle-pappa", Amelia huudahti ilahtuneena. "Tule. Tähän istumaan." Tyttö taputti taljaa itsensä ja kissan vieressä.

Isokokoinen seppä totteli kuuliaisesti ja rojahti äänekkäästi ähkäisten lattialle kookkaan ruhonsa kanssa.

"Hän on kietonut sinut pikkusormensa ympärille", Maja sanoi toinen käsi lantiollaan ja toinen pidellen kauhaa, jolla hän sekoitti maitoa padassa.

"Justiinsa niin sen pitääkin olla", Pelle sanoi naama loistaen kuin aurinko. "Sydämeni laulaa, kun hän kutsuu minua papaksi."

"Jos vain ihmiset tietäisivät, kuinka hentomielinen sinä olet", Maja nauroi.

"Hmph. Vain tämä pikkuinen saa tämän vanhan tolvanan nyyhkimään."

Maja täytti kolme mukia lämpimällä maidolla ja tarjoili ne pikku perheelleen. Oli ollut Gustafin idea, että Maja ryhtyisi

SVARTÅN KARTANON TULEVAISUUS
ON VAAKALAUDALLA, JA AVAIMET RATKAISUUN
OVAT YKSIN CHRISTINALLA.
MUTTA KUUNNELLAKO SYDÄNTÄ VAI JÄRKEÄ?

On vuosi 1792. Christina on mennyt naimisiin säädyllisen miehen kanssa, ja paine perillisen saamiseksi kasvaa päivä päivältä. Aviomies on kuitenkin välttelevä, etäinen ja usein matkoilla. Christinan on nyt kartanon johtamisen lisäksi selvittettävä avio-ongelmansa – sekä yhä viipyilevät tunteensa nuoruudenrakkautta Gustafia kohtaan. Taustalla kummittelee myös suuri salaisuus, jonka Christina ja hänen ystävänsä Maja ovat joutuneet jakamaan.

Jännitteet kärjistyvät, kun Svartån naamiaistanssiaisissa tapahtuu yllättävä kuolema. Pian paljastuu juoni, joka vaikuttaa Svartån ja koko valtakunnan elämään ikuisesti. Myös Christinan elämä on myllerryksessä yllättävän kohtaamisen seurauksena.

Kaipauksen aika on Svartån kartanoa hallinneista naisista kertovan ensimmäisen trilogian kolmas ja viimeinen osa. Se on tarina naisten oveluudesta, mahdollottomasta rakkaudesta ja valtapeleistä yhteiskunnan ylemmillä tasoilla 1700-luvulta eteenpäin.

CHRISTINA ERIKSON on ruotsalainen bestsellerkirjailija, joka on kirjoittanut kymmenen rikosromaanin. Ostettuaan miehensä Thomas Eriksonin kanssa Svartån kartanon hän alkoi tutkia talon ja siellä asuneiden naisten historiaa. Se innoitti Christina Eriksonia siirtymään dekkareista historialliseen viihteeseen ja luomaan näiden naisten kiehtovien tarinoiden pohjalta romaanisarjan. Osansa inspiraatioissa lienee silläkin, että häntä ennen kartanoa ovat johtaneet pitkiä aikoja ja menestyksekkäästi useat naiset, joista monien nimi on ollut Christina. Sarjan oikeudet myytiin jo ennen sen ilmestymistä kaikkiin Pohjoismaihin.

ISBN 978-952-382-928-2

9 789523 829282

84.2

DOCENDO

www.docendo.fi

MIX
Paperi | Tukoo
vastaullista metsänhoitoa
FSC® C021394

Kansi: Tilla Larkiala/
Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuvat: iStock